

Неплатени писма не се
приематъ
Расписки не се връщатъ.

и добро отношение. За голѣмо съжаление, почти всички досегашни правителства сѣ полага-ли всички усилия за да съспи-ватъ селскитѣ общини и да ги прѣвръщатъ въ мръсени парти-зански гнѣзда. Началници и стражари започватъ да забинка-лятъ селата, тѣ се намѣсватъ всѣкъдѣ и безъ всѣко стѣснение фаворизиратъ вагабонствуващи-тѣ елементи. Понеже селскитѣ общини доставляватъ най-голѣмо число избиратели въ законода-телнитѣ избори, затова админи-стративната властъ всѣкогажъ е гледала да посрѣдничъ въ об-щинскитѣ избори и да пѣтъква кандидатуритѣ на низкопаднали личности, готови да се жертву-ватъ за властующата партия. Тази политическа деморализа-ция царува и днеска, а това е най-голѣмото общественно зло. Като е така, ний привличаме

вниманието на всички граждани да схванат граматната важност на предстоящите избори, а, следователно, и на предстоящите политически борби. От резултата на предстоящите избори ще се види какви са тежестите на българския народ. Избирателния закон дава несъмненна гаранция за свободното проявление на народната воля и затова неоснователен е страхът от правителствен и административен гнет. Ние знаем, че демократите биха изменили на своята природа, ако те не злоупотребяваха с властта. Както и при всички минали избори — общински, окръжни и законодателни — тъй и сега, те ще си послужат с всичките мизерни средства. Най-напред, те ще пуснат в ход лъжата, измамата и громките неизпълними обещания; едновременно с това, всичките органи на полицейско-административната и финансова власти ще се втурнат в най-дивни и вулгарни агитации. Но всичко това не трябва да смущава съзнателните избиратели. Те трябва да се въоръжат с нужния кураж за да парализират прѣстѣжните агитации на властта. Прѣд нас се открива перспективата на неравната политическа борба, за това всеки трябва достойно да изпълни далгѣта си. Ако въ общинските и окръжни избори народа удържи побѣда, като сложи доверието си въ ръцѣта на честни и свободолюбиви хора, които искрено милеят за напредъка на България, тогава значително ще се улесни и задачата за изборите за Великото Народно Собрание.

Клуба на ограбенитѣ.

[Хумореска].

Студъ, вѣтръ, вийаща... Просто нетърпимо. Варненската зима е ужасна и, който не е свикналъ, мъчно може да я понесе.

Снощи вѣрвахъ по улица „Съборна“ и се любувахъ на чудно-фееричната картина: ослѣпителната свѣтлина на току-що оставените модерни лампи разгонваше мръка и озаряваше небето доста на високо. А снѣгътъ валише, валише... Снѣжпиките се спущаха бавно бавно, покриваха широката улица и образуваха бѣла приятна покривка.

Вървейки по улица „Съборна“ и наслаждавайки се отъ чаровната природна картина, азъ се отойхъ налѣво и бързишкомъ трѣгнахъ нагорѣ. Едва изминахъ сто крачки, и погледа ми неволно се спря върху заведението на г-нъ Идара, извѣстенъ староварненски жител. Другъ път по това време заведението му бѣ отворено, прѣпълнено съ свѣтъ, а сега бѣ потънало въ мракъ и не издаваше никакъвъ признакъ на животъ. Каква участъ го е постигнала? Какво зло е сполѣзло г-нъ Идара? Дали той се е отратилъ отъ мизерния земенъ животъ и е забѣгналъ нѣкъдѣ? Просто изпаднахъ въ недоумение и не можехъ да си дамъ отговоръ.

Като си отидохъ дома и се разположихъ въ топлата хубава стая, азъ си спомнихъ за моя добръ приятелъ сѣрѣ Вулиямъ. Николсонъ, търговецъ отъ Англия. Какъ да ви опиша този чевѣкъ, не зная. Англичанитѣ сж малко познати у насъ. Но те сж твърди интересни хора. Където и да отидете по свѣта, и въ най-малкото кѣтче на земния глобусъ, на всѣкъдѣ ще ги срѣщните. Те си играятъ съ пари и затова за тяхъ не е нищо да ходятъ всѣкъдѣ, на даже да дохождатъ и въ Варна. Това бѣ прѣди петъ години. По прѣпорѣката на единъ приятелъ, англичанина сѣрѣ Вулиямъ Николсонъ, още съ пристигането си въ Варна, ме потрѣси и намѣри. Запознахме се. И чудно впечатление ми направи. Англичанитѣ обикновено сж хладни, горди, мѣтчаливи, дори и меланхолични. А сѣрѣ Николсонъ бѣ веселъ и приказливъ, като че ли азъ виждахъ прѣдъ себе си нѣкой французинъ. За да услужа на гостенина си, азъ трѣбваше да го раз-

веда навсѣкъдѣ и да му посоча бѣлжитѣ мѣста и нѣща на града. Ходихме въ Евсеиново, аде, Карантината и Пейпирджикъ; красивитѣ околности на Варна му харесаха. Разведохъ го тукъ-тамъ изъ града, но като че ли по неговото лице се четѣше недоволство. Неговия погледъ като че ли търсѣше нѣкой интересенъ прѣдметъ. Азъ не можахъ да се стѣрна и казахъ:

— Види се вий не сте доволенъ отъ града ни, г. Николсонъ. Разбира се, вашата страна е богата и напреднала, а нашия градъ е толкова мръсенъ и...

— Да ви кажа правото, отвърна г. Николсонъ, града и хората му сж добри, но азъ друго нѣщо търся. Въ вашия градъ сжче-твувалъ нѣкакъвъ „Клубъ на ограбенитѣ“, славата на когото се разнесе въ цѣла Англия. Та, азъ търсѣхъ и бихъ желалъ да видя този чудовенъ клубъ. Оставихъ си търговията, нарушихъ си спокойствието и дойдохъ да видя... Това трѣбва да бѣде нѣкоя висша школа и затова дойдохъ да се запозная съ нейната уредба. Ние сме хора практични и искаме да изучиме всичкитѣ придобивки на културата и прогреса. А както виждамъ, въ толкова кратко време следъ освобождението ви отъ турското иго, вий доста сте напреднали.

Нѣмаше какво да се прави. Прѣклонихъ се прѣдъ желанието на г. Николсона и се уплатихме къмъ „Клуба на ограбенитѣ“. Бѣше вече обѣдъ, когато пристѣпихме прагѣтъ на клубна. Ако обичате, едно кратко описание на клуба. Той е доста мраченъ и прилича на ония швейцарски крѣтми, надъ които сж поставени табели съ курioзенъ надписъ: *On ne peut qu'en sortir* (плаща се само на излизане). Съ други думи, вѣтрѣ пий к-л-кото цѣшъ: никой нищо не ще ти каже, но като излизашъ, ще те дръпнатъ за палтото. Членовѣтъ на клуба бѣха вече по мѣстата си и прѣдъ всѣкиго стоеше пише съ пелинъ. Верѣтъ клуба, специално отреденъ тронъ, сериозно се мѣдрѣше прѣдъсѣдателя на клуба г. Талигаровъ: той лаваше тонъ и направление. На събѣднитѣ маси можахъ да забѣлѣжа най-виднитѣ членове на клуба: г. г. Колюшковъ, Чухковъ, Гаванковъ, Тиховъ, Делиевъ, Еврейковъ, Даскаловъ и др.

Щомъ влѣзохме, прѣдъсѣдателя ни покани да сѣднемъ до една маса, кое-

то нѣй сторихме. Следъ това той доаде:

— За да бѣдите приети въ нашето общество и за да станите членове на нашия клубъ, изискватъ се много формалности. На първо мѣсто, трѣбва да пиете пелинъ отъ ей-тази „бадалайка“ която винаги стои окачена на стѣната. Сетѣ, да се подчинявате на всички прѣдписания на дружественния уставъ.

Понеже за прѣвъ пътъ стѣгнахъ въ този толкова прославенъ клубъ, азъ се двоумяхъ дали да приема прѣдложенитѣ условия. Г-нъ Николсонъ ми дойде на помощъ, смѣхъ ме по български и ми пришегна: оесъ, оесъ.

Нѣмаше какво: станахъ правъ и публично заявихъ, че приемаме условията и ставаме членове на клуба.

И нѣ можете си прѣдстави, това бѣ цѣло събитие. Всички господа на пълниха чапѣтъ си, станаха на крака, чукнахме и пийнахме. Пѣкъ добръ пелинъ, дяволъ да го вземе! А като донесоха за мезе и единъ втасалъ пиперъ: англичанина взе една дълга чушка, разкъса я на двѣ, похапна си малко, но дали му ярадиса, не мога ви каза.

Стоимъ всички и заведе се оживленъ разговоръ.

— Почтѣми господа, започна г. Колюшковъ: научихте ли послѣдната новина? Въ Англия станало нѣщо нечувано и невиждано: женитѣ станали мъже, а мъжетѣ — жени. Суфражеткитѣ съставили министерство и Англия се управлява вече отъ жени...

При тѣзи думи, г. Николсонъ изтрѣпна, преблѣдна но изведнѣжъ въ клуба се разнесе единъ шумъ, едно неописуемо дръкане:

— Дррр... дррр... джжж... джжж... джжж...

Като се озърнахме, какво да видимъ. Почтенния прѣдъсѣдатель бѣ встѣпилъ въ изпълнение на своитѣ функции. По тая на на клуба висятъ нѣколко звѣнци, съединени съ върви; щомъ прѣдъсѣдателя дръпна едната вървъ, всички звѣнци започватъ да дръпкатъ и да заглушаватъ словесохотливитѣ и заглъскалъ се оратори. Защото, забравихъ да упомѣна, че всѣкой отъ членовѣтъ на клуба е билъ длѣженъ да говори истината, и само чистата истина... Щомъ нѣкой се отклони отъ това правило, наказателната санкция била звѣнциѣтъ.

Следъ този дребенъ инцидентъ, ето че се показа основателя на клуба, г.

ПОДЛИСТНИКЪ

А. Страшимировъ.

ЖАКЕРИЯ.

[Продължение отъ брой 41].

Отецъ Иванъ. Право... намѣренията ви сж добри. Но какво исцате отъ менъ? Прѣдирнели сте нѣщо и не на менъ се пада...

Симонъ. Нашето рѣшение е твърдо, само че... ние си нѣмаме прѣдвоцѣтель.

Моранъ. Да, нѣмаме кой да ни води. Тома. Нѣкой знатенъ човѣкъ.

Вартоламей. На, ако вие бихте склонили да ни поведете... И така вие сте единичка подкрѣпа на спромащата гукъ.

Симонъ. Станете ни прѣдводителъ!

Отецъ Иванъ. Азъ съмъ монахъ, цѣца мой.

Симонъ. Какво отъ това? Вие сте юсили орѣжие, знаете алхимию, четете и пишете, вие сте най-учения и най-добрия въ нашия окръгъ. (Мълчание).

Отецъ Иванъ. Ами... дали ще ви послѣдватъ много селени?

Вартоламей. Нека само се понесе мѣкъ: Дигайте се, сиромаси! Долу господаритѣ! — и ще скочи мало колѣмо по всички села.

Моранъ. Азъ отговарямъ за това.

Всѣчки. Само викнете: „ставайте божи!“ и вие ще разполагате съ цѣла армия!

Отецъ Иванъ. Бихте ли се заклели вие за вѣрностъ и пълно послушание на вашия главатаръ?

Симонъ. То се знае.

Вартоламей. Значи, вие ставате нашъ прѣдводителъ? Това е рѣшено!

Отецъ Иванъ. Турете рѣцѣ на това разпятие!

Селениѣ. Кълнемъ се, да ви се покоряваме!

Отецъ Иванъ. Знайте, че мога да наказвамъ прѣдѣтелитѣ, когато те сж даже на сто часа далѣтъ отъ мене. Виждате ли тия стѣклѣца? Виждате ли тия книги?

Моранъ. (Силно исплашенъ.) Недейте ги открива! Не трѣбва!

Отецъ Иванъ. Ще бѣдете ли сѣрдѣцати, да извършите всяко, каквото ви заповѣдамъ?

Моранъ. На всичко сме готови!

Тома. Само че, отче..., ние ви се заклехме, та... заклѣнете се и вие, да не отстѣпиме отъ насъ!

Отецъ Иванъ. На сжщото разпятие вие се кълна да употребѣте всички сили, всичкото си умѣние, за да ви освободя! Нека се закрие Небесното Царство за менъ, ако измѣня на кѣтватата си!

Симонъ. Сега — кажете ни, какъ да почнемъ?

Отецъ Иванъ. Трѣбва всѣки отъ васъ да знае, тъкмо колко хора ще може да дигне на кракъ. Когато се съберемъ пакъ, ще искаме да зная, съ какви сили разполагате. Кой отъ васъ е по-сѣрдѣченъ?

Моранъ. Всички ние не се боимъ отъ нищо.

Отецъ Иванъ. (Съсъ малко прѣзрѣние.) Много добръ, дѣца мои. Тогазъ — ето, докаченията Вартоламей ще иде съ порѣжа отъ менъ при Сивия Вѣлкѣ.

Вартоламей. При Сивия Вѣлкѣ? Боже — Господи!

Отецъ Иванъ. Поблѣднѣхте страхомъ и пълнолюбови?

Вартоламей. Но Сивиятъ Вѣлкѣ...

Отецъ Иванъ. Сивиятъ Вѣлкѣ е ковачѣтъ Християнъ Франкъ, когото тидобръ познаваше. Защо му се боите?

Вартоламей. Азъ не се боя отъ Християна Франкъ, той ми бѣше приятелъ. Но той си продаде душата и вампирѣса..., той се прѣвърна на вѣлкѣ.

Отецъ Иванъ. Дивотия! Франкъ — е смѣлъ чевѣкъ. Хвана горитѣ и стана свободенъ, а у васъ нѣма сѣрце за това.

Вартоламей. Дайте ми... нѣкоя муска за лошо око и... азъ ще ида при него.

Отецъ Иванъ. Азъ ще ти дамъ моя бѣлѣтъ. Франкъ ще го познае. Кажете

му да дойде при менъ, когато бие третата камбана на манастиря. Ще го чакамъ надъ втория дѣбъ задъ кѣста на Св. Стефана.

Симонъ. Но защо да прѣговаряме съ Сивия Вѣлкѣ.

Отецъ Иванъ. Той ще ни бѣде едничики сѣрѣнъ съюзникъ (к. я.).

* * *

Отецъ Иванъ инстинктивно се досѣща, че тия бѣдни, прости, честни, религиозни и суевѣрни хорица трѣбва да се *освѣчатъ*, за да бѣжатъ вѣрно воинство. Обача, като идеалистъ, човѣкъ на чувствата, той забравя, че когато тия тъмни хорица се *освѣчатъ*, ще трѣбва да ги води не добродушния Отецъ Иванъ, а — Сивиятъ Вѣлкѣ...

Петдесетъ околии изеднажъ пламватъ въ огньове и надъ тяхъ се пониса косата на смъртѣта, замахвана отъ стотини хиляди поукани рѣцѣ: — това е Жакерия.

Жакъ — простакѣтъ, селениѣтъ е дигналъ отъ плуга чело съ кървавъ потъ, калѣла му се очитѣ въ крѣвъ, та се втурналъ сѣкашъ да гони не-уловимия огненъ змѣй, който е донесълъ суша, та му е изгорилъ и посѣвитѣ, и му мори челядѣта. Втурналъ се той и не вижда на кѣлѣ върви а по него, като по снѣжна топка при първъ снѣгъ, се лѣпчатъ бѣли слоеве снѣжинки и околната грамада достига ужасни размѣри, прѣвърща се на снѣжна олимпийска карпа, ко-

Идара. Всички станаха на крака. „Ня Идара, който наумява типа на египетските конти, мина и съдба от днес на председателя. Само че той съдба не на столъ, а по турски, върху една козка, като си кръстоса краката. Като попушяхъ на г. Николсона, че този е основателя на чутовния клубъ, той не можеше да се начуди и постоянно цъкаше (кой казва, че само българите цъкаха?).

— Гледай чудо, гледай поменъ, говореше ми г. Николсонъ. Отъ въп-кашната осанка на г. Идара не би могло да се заключава, че той е някакъв гений човѣкъ съ спекулативенъ характеръ и грабителски наклонности. Но виждате ли неговите черни демонски очи? Тѣ сковаватъ човѣка. Но едно не мога разбера: защо това мѣсто се нарича „клубъ на ограбенитѣ“, когато тука виждамъ такива добродушни билгари-веселяци, които въ сладкия целинъ и киселинъ чухки намиратъ утѣха и блаженство?

— А а, г. Николсонъ, много просто: въ стари незапомнени врѣм-на, ступанина на това мѣсто е уповавалъ хората и имъ о рабвалъ паритѣ. И затова г. Идара тури громкото намянование „Клубъ на ограбенитѣ“, ей тъй, просто за благозвучие...

— Тфу! Язкъ за разносикѣ ми... Дойдохъ чакъ отъ Англия да видя... свещенна простотия и нищо повече!

Ser.

I всероссийски конгресъ

по експерименталната педагогика въ С.-Петербургъ
отъ 26—31 декемврий 1910 година.

[отъ спец. кореспондентъ].

Конгреса бѣ уреденъ отъ Петербургското и Московско дружество за експерименталната педагогика. Той се откри на 26 м. м. въ 10 часа сутринта въ голѣмата зала на педагогическия музей, отъ председателя на петербургското педагогическо д-во Ал. П. Нечаевъ, слѣдъ което се избра бюро: Прѣсед. Професоръ Игнатиевъ (Москва) и двама подпрѣседатели, отъ които единия бѣ софийскиятъ проф. Д-ръ П. М. Нойковъ.

Слѣдъ това почнаха поздравления отъ делегатитѣ на разни университети и научни дружества. Макаръ, че конгресътъ бѣ руски, на него бѣха прѣдставени и три чужди страни:

Германия, България и Япония. Отъ България присъствуваха поканени отъ петербург. дружество проф. д-ръ Нойковъ, бившиятъ директоръ на пуменската дѣв. пед. училище д-ръ П. Цоневъ и учителъ въ I соф. мъжка гимназия Д. Божковъ. На стардата въ голѣмия прѣпълненъ съ членове и гости на конгреса салонъ се виждаше и симпатичната фигура на извѣстния проф. психиатръ Бехтеревъ, който като бѣ избранъ за почетенъ прѣдседателъ на I-то научно заседание, произнесе кратка, но твърдѣ прочувствена и съдържателна рѣчь за нуждата отъ този наученъ конгресъ. Конгресътъ се откри при едно стечение отъ около хилядо души, които оглушаваха привѣтствията на делегатитѣ съ аплодисменти. Българските делегати горѣщо привѣтствуваха прѣдставителитѣ на научната педагогика въ братската руска страна за тяхното трудно начинание, като подчертаха факта, че тѣ слѣдятъ тяхнитѣ успѣхи и въ тѣхъ черпятъ куражъ за работа въ сѣщото направление, толкова почече, че българската наука слѣдъ освобождението се е зародила на руска почва, при помощта на руски езикъ.

Въ конгреса взеха участие най-много учители и множество лѣкари. За забѣлѣзване обаче бѣ проявени интересъ отъ нѣкои офицери и свещеници, които присъствуваха на заседанията.

Въ конгреса се четоха множество реферати, досежно експерименталното изследване на отдѣлнитѣ душевни явления на личността, разнитѣ педагогически проблеми и въпроситѣ на училищната хигиена. Между другитѣ реферати, гисенскиятъ Зомеръ чете 6 лекции по психопатологията въ свръзка съ експер. психология, изследването на мислитѣ процеси, алкохолизъмъ и епилепсия, възпитанието на слабоумнитѣ и малолѣтнитѣ прѣстѣпници, и наследственостъ, израждане и възраждане, като ги иллюстрира съ картини чрѣзъ магическия фенеръ.

Между референтитѣ фигурираше и името на нашия съотечественикъ Д-ръ П. Цоневъ, който откри третото научно заседание на 28 дек. въ 12½ ч. съ реферата си: „Объ експерименталнитѣ изследванія въ обученіе рисованію въ связи съ лѣкой.“ четенъ на руски езикъ и изпратенъ съ бурни аплодисменти. Рефератътъ

прѣдизвика живи дебати, които обнаружуха обстоятелството, че обучението по рисуване въобще е поставено въ рускиятъ основни училища твърдѣ злѣ и че България е далечъ наднаминала Русия въ това отношение. На край слѣдъ дебатитѣ г-нъ Цоневъ отговори на опонентитѣ на руски езикъ слѣдъ което прѣдседателъ, отъ името на конгреса, му изказа особена благодарностъ, за дѣто е дошелъ отъ толкова далечно мѣсто да сподѣли мисли по единъ важенъ педагогически въпросъ.

На 29 дек. слѣдъ общъ дружеството по експер. педагогика въ присѣдствіето на членоветѣ на конгреса има общо събрание, на което като се обсъди въпроса за плановѣри изследвания на учащитѣ се въ рускиятъ учебни заведения, рѣши се да се издава специално списание по експериментална педагогика и се избраха за почетни членове на дружеството: проф. Р. Зомеръ (Германия), проф. П. Нойковъ (София), проф. Конисий Токио-Япония) и Д-ръ П. Цоневъ (Шументъ). Конгресътъ се закры на 31 дек. 1910 год., слѣдъ като взе слѣднитѣ рѣшения: 1. Да се работи за въвеждането на рисуваніето въ свръзка съ моделирането въ основнитѣ училища, като сръдство за физическото и нравствено развитие на учащитѣ се. 2. Експерименталното изследване на педагогическитѣ проблеми е нужно като сръдство за събиране материалъ за реформата на основното училище. 3. Желателна е сериозна психологическа подготовка за учителитѣ отъ всички типове училища. 4. Трѣбва да се наредятъ спомагателни училища за умствено закъснелитѣ дѣца. 5. Конгресътъ обръща внимание на необходимостта отъ по правилното физическо развитие на дѣцата, като се повѣрва физическото възпитание на лица съ обща и специална подготовка, а не на военни лица. 6. Прѣвдѣтъ назрѣлата нужда отъ реформа на руската школа, конгресътъ признава за необходимо: 1) на ръководителитѣ на частнитѣ основни училища да прѣдостави широка свобода въ организацията на учебния планъ и 2) да се организиратъ експериментални школи въ онѣзи мѣста, дѣто усло ията позволяватъ това. Вториятъ конгресъ по експериментална педагогика се назначи по същото врѣме въ Москва прѣзъ 1912 г. Конгресътъ се закры съ заключи-

телни рѣчи отъ проф. Нечаевъ, Росолимо, Игнатиевъ, и др., при което прѣдседателъ рекапитулира работитѣ на конгреса и изказа увѣреніето, че всички тѣ безспорно ще допринесатъ за по-понататѣшното разработване на педагогическитѣ проблеми.

Прѣзъ врѣме на конгреса, въ свободното си врѣме членоветѣ посѣтиха редъ институти и възпитателни заведения.

I Варненски Сждебенъ Приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 453

На основание изпълнителний листъ № 8327 издаденъ отъ Варнен. Окрг. Сждъ на 28 апрѣль 1910 г. въ полза на Петръ Петровъ Поповъ отъ Варна противъ Карлъ Албрехтъ отъ гр. Варна, за 200) лева, обявамъ, че на 28 януарий 1911 г. въ 9 часа прѣдъ общъ въ гр. Варна прѣдъ канцеларията ми ще продавамъ слѣднитѣ движими имоти на длѣжника Карлъ Албрехтъ отъ гр. Варна именно: 1) Конь 6 год. оцѣн. за 400 лева; 2) Крава 7 год. за 150 л.; 3) гоошнно теле за 50 л.; 4) габриолетъ за 250 л.; 5) Джамлъжъ за 50 л.; 6) Гардеробъ за 100 л.; 7) Омивалникъ за 20 л.; 8) Шевна машина Грицнеръ за 100 л.; 9) Огледало за 50 л.; 10) Двѣ маси за 10 л.; 11) 34 маси дървени за 170 л.; 12) Бѣла съ 500 нгр. вино за 350 л.; 13) Три бѣлви празни за 15 л.; 14) Джамлъжъ за 50 л.; 15) 4 стола дървени за 20 л.; 16) Кръгла маса за 20 л.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣната и заинтересуванитѣ могатъ да се явяватъ въ горѣопрѣделеното мѣсто, въ опрѣделенъ день и часъ да надаватъ.

гр. Варна, 18 януарий 1911 г.

I Сжд. Приставъ: Хр. Бакаловъ.

„Лонжата.“

„Това е названието на твърдѣ интересната комедия, която ще публикуваме въ слѣдующия брой. Молимъ читателитѣ да взематъ бѣлѣжка.“

ято до като лѣти надалеко по урви е неудържима отъ нищо, — всичко събаря въ пѣти си и всичко завлича и потъпква.

А като стигне равнината, само спира...

Това сж селскитѣ вълнения, селскитѣ бунтове. Въ първиятъ имъ разгаръ изглежда, като че ли антихристъ е слѣзалъ между хора и си е разбѣсилъ, дигналъ ги е противъ редъ и правда, дигналъ ги е противъ самия Богъ: тѣ хвърлятъ огънь и въ самитѣ храмове, газятъ труповетѣ на свои, не щадятъ женитѣ и дѣцата на противницитѣ. Сърдцето на човѣка се свива; то е готово да прокъдне цѣлия човѣшки родъ. Защото сръдъ дигналитѣ се стохлядни човѣшки тѣлци образъ на отдѣлния човѣкъ се губи губи се окова, което е създадено по Волие подобие. Остава *запрътъ*.

Потръгналия съ отецъ Ивана народъ се разраства на страшно воинство „сръщъ всѣки воинъ на господаритѣ има 300 селско воинство, — нищо вече не може ги навн.“ Полетата почерняватъ отъ мравунци хора, а небето помѣтнява отъ дима на пожарищата. И прѣзъ дълги дни не личи нигдѣ човѣшки образъ: всички сж се увѣлчили, сж звѣрове, човѣщината е заличена отъ душитѣ.

Но окото на великия човѣшки синъ нѣма нищо общо съ окото на прокурора отъ сждилищата; поетътъ ав-

торъ на сценитѣ дима съ страждущитѣ сръдца на хилядитѣ възстанали селени и *вижда истината въ помячената отъ кръви многохлядна тѣла*, а именно, че тукъ 90 на 100 отъ хората сж вчерашни честни работници, бащи на челяди, сж кротко и набожно паство на невѣдомата сѣдба, която движи въ незнаенъ пѣтъ рода човѣшки. Поетътъ авторъ вижда че 90 на сто отъ възстаналия народъ сж такива и че само десетъ на сто сж вѣнъ отъ реда на хората, сж тъмни бездомници, у които личното нещастие е убило идеализма, човѣщината и ги е прѣвърнало на човѣкомразци и човѣкоядци. Но поетътъ вижда, че мѣтния порой на възбуялия народъ е понесалъ откъснатитѣ изъ тъмнитѣ недра на човѣшкото нещастие канари, подигналъ е тия канари на злото и прѣстѣпленията високо и че тия канари собствено носятъ разореніето въ пѣтя на народния порой. И поетътъ съзнава, че шомъ пороятъ излѣзе на равнина, ще се разлѣе да напои плодотворнитѣ поля, а канаритѣ ще останатъ подъ планината, за да напомнятъ прѣзъ вѣкове на живитѣ *страшното чудо*.

Така и става. Възстаналия народъ опустошава нѣколко околии, прѣвзема нѣколко града, излива си сѣканъ набраното озлобление и спира смутенъ. Спиратъ, защото той е трѣгналъ съ Бога напръцъ. И той е трѣгналъ за

правила и редъ. Търсилъ е благополучие на земята и човѣщина въ живота.

А вижда сѣканъ, че носи само разорение.

И спира. Тия отчаяни селени агитатори Рено, Томъ, Вартоломей, Симонъ, Моранъ и пр. — тѣ окротяватъ и почватъ да говорятъ:

— Иде жетва, ние трѣбва да се върнемъ по домоветѣ си. Какъ нитѣ? Свѣтътъ би измрѣлъ отъ гладъ! На, изгорихме всичко и овесътъ е тѣй подскхпѣлъ, че не ще има съ какво да изхранимъ добитѣка си прѣзъ зимата.

И първиятъ пратеникъ отъ омърлушеното воинство на господаритѣ разколебава цѣлата възстанала селения, — той ги пита:

— Бе брация, въ свѣта вамъ ви трѣбватъ само три нѣща: добъръ царъ, плодородна почва и миръ. т. е. добри пастири, които да изцѣлѣватъ божитѣ и царски закони по свѣсть. Сега — въ земята ни трѣбва *миръ*, братя, и азъ ви нося *миръ*.

И тѣлитѣ реватъ:

— Миръ искаме, миръ!

Отецъ Иванъ знае — знаятъ и тъмнитѣ овълчени хищници отъ горитѣ — че господаритѣ даватъ миръ, но за да дигнатъ стотини бѣселки... Народътъ обаче *спира* — той не може безъ вѣра, той е едно голѣмо дѣте — и се подчинява. Пѣтъ и не му държи много: той е отъ милиони хора, нѣколко стотини бѣселки не мо-

гатъ го разрежи, мека дигатъ бѣселки...

А какво ще е на тия, въ чинто кѣщи ще бѣдатъ дигнати бѣселкитѣ?

— За това не се мисли, то послѣ се чувствува. И се чувствува въ ужасния образъ на страха отъ властъ, отъ господаръ... И робството пакъ се възцарява.

Остава само легенда за кръвопролитията.

И зѣщо сж били тѣ — бунтоветѣ? Какво сж постигнали? Всички дигатъ раменѣ, чудятъ се, че на халостъ сж се помирили, па — народътъ почне пакъ да клати глава, да мѣта криви последи на лѣво и на дѣсно и да мърмори подъ носъ:

— А бе, ще ни подсторятъ пакъ тия антихристи... Тѣ сж забравили, какво е било... Ще нѣржимъ пакъ чадата имъ въ пожарища!

И пакъ се явяватъ нови агитатори и пакъ се дигне жакерия — днесъ въ Италия, утрѣ въ Валшко, и други день токо вижъ нейдѣ по българската Зогория...

Нищо добро не носятъ селскитѣ бунтове, но тежко и на пастиритѣ — антихристи, които ги прѣдизвикатъ: пѣржатъ се и тѣ, и челядитѣ имъ въ пожарища!

Р Ъ Ш Е Н И Е

№

гр. Варна, 1911 година, януарий 11 й день

Въ името на Негово Величество

Фердинандъ I

ЦАРЬ НА БЪЛГАРИТЪ.

Варненский Окръженъ Сждъ, по гражданското отдѣление, въ публично сждебно засѣдание на 10 януарий прѣзъ хилядо деветстотинъ и единадесета година, въ съставъ на: Подпрѣдседатель Б. Боженски, членове: В. Стойковъ и Ст. Ив. Стойчевъ, при подсекретаря Янко Генчевъ и въ присѣдствіето на зам. прокурора Д-ръ Т. Боевъ, слуша доложеното отъ подпрѣдседателя Боженски частно търговско дѣло No. 9 по описа за 1911 год., завѣдено по заявление на управителния съвѣтъ на Варненското Кред. Д-во „Звѣзда“ за обявяване на сжщото дружество въ несъстоятелность. Въ сждебното засѣдание присѣдствуваха: Прѣдседателя на управителния съвѣтъ на д-во „Звѣзда.“

Р Ъ Ш И:

Обявява въ несъстоятелность Кредитното Акционерно Дружество „Звѣзда“ съ сѣдалище въ гр. Варна.

Назначава за дѣловодителъ по несъстоятелността подпрѣдседателя на сжда Б. Боженски и за врѣменни синдици Добри Филовъ и Стоянъ Русевъ, адвокати въ гр. Варна. Заповѣдва запечатване на имотитѣ на дружеството, гдѣто и да се намиратъ тѣ.

Кредиторитѣ да се събератъ въ залата на сжда и се съвѣтватъ върху окончателното назначенне на синдикъ на 1 февруарий т. г.

Освидѣтелствуване на вземанията ще стане въ залата на сжда на 2 мартъ 1911 год. отъ 9 часа сутриньта.

Приврѣменна дата за спиране платкитѣ се опрѣдѣля 1 декемврий 1910 г. Заповѣдва задържането на бившия директоръ на д-во „Звѣзда“ Марко Симеоновъ отъ Варна — гдѣто и да се намири той.

Заповѣдва на управителния съвѣтъ на дружеството въ три дни отъ днесъ да прѣдстави равномѣтка за състоянието на дружеството по реда означенъ въ чл. 650 отъ търг. законъ, както и търговскитѣ дружественни книги.

Настоящето рѣшение подлежи на обжалване, съгласно чл. 661 отъ търговски законъ.

На първообразното подписали: Подпрѣдседатель: Б. Боженски. Членове: В. Д. Стойковъ и Ст. Ив. Стойчевъ.

В Ъ Р Н О:

Прѣдседатель: **Б. Ганчавъ**

Секретарь: **Медаревъ**